

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

53. Quidam in platea recipit vulnus lethale, si Confessarius illam audit,
non potest mederi, si medetur, non potest confiteri; quid ergo est
faciendum, ut Confessarius possit illum absolvere? Et ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](#)

De Absol. Sacramentali. Ref. LII. &c. 253

præcepto restitutionis famie, restituendo statim ac
habet commoditatem.

RESOL. LII.

An lethaler vulneratus vel alias moribundus teneatur remittere inimico actionem injuriarum, vulgo dicimus farci la remissione; nec alter possit absolvit? Et quid si Iesus fuit primus, & in iustus aggressor, vel inventus est cum uxore. &c. Ex p. 3. tract. 3; Refol. 103.

Sig. Manc. §. 1. **N**egativam sententiam docet Emanuel Sáver, *injurya, n. 1.* Bañes & Aragon in 2.2. in hoc scilicet art. 25. cap. 9. Sayrus in *Clavi Regia*, lib. 1. n. 8. genit. n. 11. & alij, per ea qua adducit Lessius lib. 2. c. 27. dub. 4. mun. 24. & seq. Unde Jacobus Mancinus in prædicta visitandi infirmos, tract. 7. dub. 5. n. 7. sic assertio. Quapropter non bene agunt aliqui Confessarii penitentes scrupulis, afficiens, dum dicunt illos non posse salvare, nisi etiam coram judice actions injuriarum remittant, cum hoc liquide fallit ut, ut patet. Sed notandum quod quando Iesus causam ledenti dedit, v.g. si Iesus fuit primus, & iustus aggressor, & ille ad se defendendum percussit, vel quia Iesus inventus fuit cum uxore, vel conlanguinea ledentis, & similia, tunc laison remissionem coram judice in conscientia facere debere affero: & ratio est, quia ledens iusta se defendit, & non sibi damni causa imputari debet, sed aggressori danti operam rei illicitæ, juxta illud: Qui cauam damni dat, damnum dedisse videtur. Hoc omnia Mancinus.

2. Verum licet haec opinia in rigore sint vera, non desinam tamen apponere hic verba Henrici Villalobos in *summa*, tom. 2. tr. 3. diff. 2. n. 11. ubi sic ait: [Nadie está obligado a perdonar al enemigo la satisfacción, aunque le pida perdón; así lo tiene una glossa. Sylvestro, Bañes, Aragon, y la comun, la razon, es, porque si yo puedo en juicio pedir a mi amigo, que me pague lo que me deve, tambien poder hacer lo mismo con el enemigo, pidiendo la satisfaccion, y así lo haze Dios, que aunque nos perdonan la culpa en el Sacramento de la Penitencia pide satisfaccion, o en este mundo, o en el Purgatorio. Bien es verdad, que seria muy loable perdonar del todo al enemigo, que pide perdón y aun acontece muchas veces que como la persona, y la obra andan tan juntas, piensa un hombre, que aborreces la obra del enemigo, y la persona, como dice Aragon: y dice muy bien Bañes acerca desto, que es muy dificultoso, y casi no ocurre moralmente hablando, que uno no quiera perdonar la pena del cortar la mano o eabeça al enemigo, y que no le tenga odio y así este tal no es creyble, que está en bueno estado, salvo si sucede caso que la familia del ofendido quedasse infanada, si no le cortassen la mano, o le hiziesen desfazar, que entonces bien podria pedirse sin odio.] Hac ille. Sed ut dixi, absoluere & in rigore loquendo, offensus tenetur, nec alter potest absolvit, remittere odium, & rancorem contra inimicum, & signa externa rancoris, non autem remissionem injuriarum; conetur tamen Confessarius, si cum auxilio Dei possunt hoc etiam efficere.

RESOL. LIII.

Quidam in platea recepit vulnus letale, si Confessarius illum audit, non potest mederi, si medetur, non Tom. I.

poteſt confiteri, quid ergo eſt faciendum, ut Confessarius poteſt illum abſolvere? Et obſervatur, quod si evenit infirmum dediſſe signa contritionis, doloris, nullus tamen id reſtratur, non ob id poterit Confessarius eum abſolvere ſub conditione, dicendo te abſolvo, ſi forte signa praefitiſti. Ex p. 5. tr. 3. Ref. 56.

§. 1. **C**ausa potest frequenter accidere, & eſt cu-
riofus; Ego vero, quicquid in contrarium
afferat Possevinus in officio Curati, cap. 7. n. 80. unum
ſaltē peccatum ſecretē audirem, & ſtatim illum
abſolverem, ut Medicus poſtea vulnerato mederen-
tur, & poſquam medicamenta applicata fuſſent,
integram confessionem audiem, & illum denud ab-
ſolverem. Sed quid faciendum, ſi Medicus nolleſt à
medicamentis deſtire, & interim perieulum eſt, ut
vulneratus moriat? Sufficit, aſſertum aliqui, ut al-
ta voce dicat ſe peccatorem eſſe, & tunc potest
Confessarius illum abſolvere, & ita doceſt Sánchez
in ſelect. edit. Lugdun. difſ. 44. n. 35. ubi ſic ait: Si
in ſpecie poſſit dicere aliquod peccatum, tamen affi-
ſtentis inſtruſto recedere non valeant, quia videlicet
vulneri inſluſto medentur, ſat erit inſtrumento dicere ſe
peccatorem eſſe ut abſolvi poſſit, cum conſtrictus
neutiquam ſit cotam aliis peccata ſua, etiā levia, ma-
nifestare. Ita Sánchez.

2. Neque deſinam hinc apponere præxiū, quani pro hoc caſu & ſimilibus afferat Mancinus in prædicta visitandi infirmos tract. 4. dub. 16. ubi ſic afferit: Quid faciendum, quando Confessarius accedit ad audiendam confessionem alicuius, qui non potest ſolus relinqui, niſi adjuvatur à circumſtantibus, ut ſunt recentiter vulnerati, vel mulieres parturientes, & perieulum eſt in mora? Respondeo quod relinquit ſolum personas neceſſarias ad hoc, atque potius vi-
ros, quam mulieres, quos moneat, ut aures claudant, oculosque avertant à facie confitentis, & Confessarij, & ſic omni meliori via illum interroget, & audiat, quandoque per signa ſufficientia peccata accipiat, & abſolvat, monendo etiam adſtantis teneri ſub peccato mortali ſecretum ſervare, ſi aliquid obiter auiderint. Sic ille: Sed haec non fa-
tis viris doctis placent.

3. Oblvetat tamen Sanctus ubi ſuprā, quod ſi eveniat infirmum signa dediſſe doloris, nullus tamen id detestetur, non ob id poterit Confessarius in eum abſolvere ſub conditione, dicendo, Te abſolvo, ſi forte signa praefitiſti; quia confitatio debet fieri & ſi Confessario per penitentem, vel interpretem, ut poſ-
fit ipſe abſolutionem praefare. In illo autem eventu non fuſta confitio, nec coram Confessario, nec coram interprete, qui certiore redat Confef-
ſarium de confessione. Nec opus erit interpretem in praetexta infirmi testificari de signis doloris. Cum enim interpres coram Confessario comparet, con-
fessio fit in praetexta Sacerdotis. Nec infirmo, qui in re signa doloris exhibuit, & aliquis testetur men-
daciiter ſe signa vidiffe, proderit abſolutio exhibita
a Sacerdote. Non enim fit per Sacramentum per in-
terpretem fulſum formaliter, quamvis materialiter
dicat verum; ſicut enim proprius penitentis ſi men-
tiretur formaliter, licet materialiter verum aſſereret,
ſacrilegium committeret, confessionem irritans; pa-
riter interpres, qui loco penitentis penitus ſubro-
gatur. Sed de his difficultatibus vide meipſum in p. tract. 3. in quo omnes caſus enumero in quibus imperienda fit moribundo non valenti confiteri abſolutio, quos poſtea recenſet, & ſequitur, me ci-
tato, Celeſtinus in Compendio Theologiae moral. tr. 1. c. 25. per totum. & Peſyrinus in Formulario Prelato-
rum lit. A. cap. 7. n. 7.

RESOL.

Omnis iſtos
calus inven-
tus in ho-
neſtis in hoc
ipſo metr. tr. 2.
Ref. 1eq.